

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNA

Director : C. G. DISSESCU

Prim-Redactor : SILIU RĂDULESCU

Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Andrei Rădulescu. — *Premiile Academiei.*

Petre Ionescu-Muscel. — *Contravențiunile în lege și în doctrină.*

Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție, S. I. — Pământ rural. — Vânzare făcută către un străin. — Nulitate. — Dreptul la valoarea în bani. — Dreptul de retenție,*

(Natan Borai și alții cu E. Catargi și alții).

Curtea de Apel din București S. IV. — Trafic de influență. — Elemente constitutive.

(Const. D. Popescu cu Minist. Public).

Trib. Ialomița, S. I. — Ordonanțe prezidențiale. — Apel. — Legea accelerării.

(Toma Gri Ionescu cu D. Laios și alții).

Judecătoria Voinești-Iași. — Testament conjunctiv. — Cerere de revocare.

(Vas. I. Zaharia cu Z. I. Zaharia și alții).

Jurisprudența străină.

Bibliografie.

PREMIILE ACADEMIEI

Publicăm cu deosebită plăcere următorul raport al d-lui Andrei Rădulescu, membru al Academiei Române, asupra scrierii „Legea de expropriere pentru cauză de utilitate publică“ de d-nii Petre Al. Măinescu, avocat, și Dem. D. Stoenescu, decanul Baroului din Craiova, — lucrare premiată în sesiunea generală din 1928.

DOMNILOR COLEGI,

Una din problemele importante și cu o destul de deasă aplicație practică este exproprierea, mai ales în epoca aceasta de prefaceri după războiu. Noi avem, în această materie, o lege generală de expropriere din 1864, care deși a mai fost modificată, totuși are multe lipsuri și o serie de dispoziții, care nu mai cadrează nici cu starea legislației actuale, nici cu împrejurările sociale și economice.

Asupra materiei n'avem însă o literatură juridică mai întinsă și, afară de o lucrare mai veche, rare sunt articolele consacrate chestiunilor relative la expropriere.

D-nii Petre Al. Măinescu, avocat, și Dem. D. Stoenescu, decanul Baroului din Craiova, au întocmit o lucrare privitoare la legea și la materia exproprierei, pe care sub titlul „Legea de expropriere

pentru cauză de utilitate publică“ o prezintă la premiul Adamachi.

Lucrarea nu este, cum s'ar părea la prima vedere, o lege adnotată, ca de obicei. Ea este formată din trei părți. Prima parte cuprinde un studiu doctrinar asupra exproprierei, alcătuit metodic și în care au tratat cu deosebită competență aproape toate chestiunile mai importante folosind o bibliografie bogată, dând notițe istorice și punând într'o lumină nouă principiile de seamă referitoare la materie.

Tot aci au adăogat un studiu interesant asupra legislației comparate, în care sunt cuprinse elemente prețioase pentru cel ce vrea să înțeleagă în mod complet și exact starea legislației în Belgia, Olanda, Elveția, Spania, Italia și Germania.

Acelaș lucru l-au făcut pentru legislația din Ardeal, Bucovina și Basarabia.

Grație acestor cercetări de Drept comparat, lucrarea pune la îndemâna cititorului tot materialul de seamă și-i dă putința să cunoască concepția de azi asupra exproprierei și modului ei de efectuare.

Partea a II-a este consacrată legii de expropriere din Vechiul Regat, pe care o comentează și o adnotează. Spre deosebire de alte lucrări similare, lucrarea de față cuprinde sub fiecare articol mai întâi chestiunile de doctrină mai însemnate, cu importante observațiuni și contribuții personale ale autorilor expuse în chip sistematic.

După examenul doctrinar urmează expunerea jurisprudenței. Și aci nu o enumerare de hotărâri oricum și de oriunde ci o așezare cu ordine, cu multă îngrijire, și în care se pune întotdeauna în relief însemnătatea deciziilor Inaltei Curți, ceea ce nu i-a împiedecat, totuși, să semnaleze și să critice unele din hotărârile care li s'a părut că nu cadrează cu textele.

În partea III-a sunt o serie de contribuțiuni, „de lege ferenda“, care sunt de mult folos pentru unificarea legislației exproprierei și care desigur vor trebui luate în considerare de legiuitor. Aceste contribuțiuni dovedesc, pe lângă bogata pregătire a autorilor și cunoașterea din punct de vedere practic

a diverselor aspecte ale acestei probleme așa de însemnată atât pentru interesele generale dar și pentru cele individuale. Prin măsurile ce propun ei urmăresc un acord între aceste două categorii de interese care să apere drepturile fiecărei părți.

Volumul de 500 pagini cuprinde la sfârșit legile franceze și dela noi, împreună cu mai multe formulare pentru practicieni.

Desigur că în unele părți se pot găsi lipsuri, inerente oricărei lucrări, mai ales când mergi într'un teren unde sunt destule chestiuni noi care mai au nevoie de completări; totuși nu găsim nimic din ceea ce i-ar putea atrage critici severe.

În genere lucrarea este alcătuită cu o deosebită sârguință și ca fond și ca formă și va fi o călăuză cât se poate de bună pentru oricine va voi să pătrundă materia exproprierii. Și nu ne îndoim că autorii, juriști care se îndeletnicesc de multă vreme cu cercetări serioase pe terenul Dreptului, o vor completa și îmbunătăți și vor face din ea Tratatul de o utilitate necontestată asupra exproprierii.

Față de valoarea acestei contribuții pentru Dreptul nostru, sunt de părere să li se acorde premiul Adamachi.

Andrei Rădulescu

(Din Analele Academiei Române pe anul 1929).

CONTRAVENȚIUNILE ÎN LEGE ȘI ÎN DOCTRINĂ

1. În vreme ce crimele și delicturile comune rămân cam tot aceleași — cu unele variații, contravențiunile se înmulțesc mereu, adăugându-se la cele existente, altele noi.

De aci apare o problemă juridică importantă, chiar dacă aparențele n'ar arăta acest lucru. Pe măsură ce civilizația umană va marca progrese noi, contravențiuni noi vor lua naștere. De pildă: odată cu calea ferată s'a născut contravențiunea la regulamentul sau legea c. f. r.

Cu legea repausului duminical — s'a dat naștere iarăși la o sumedenie de contravențiuni, așa cum există atâtea — ca urmare la legile speciale, regulamente, ordonanțe, deciziuni.

2. În toate legiurile moderne — contravențiunea e judecată, ca aparținând procesului penal. Dacă s'ar face astăzi o statistică, s'ar constata că numărul proceselor de contravenție întrece uneori numărul proceselor pentru delicturi comune sau crime.

Din cauza aceasta asupra contravențiunilor s'au arătat câteva păreri și anume:

a) Clasicii penaliști susținură că trebuie deosebit delictul de contravențiune.

b) Penaliștii pozitivisti se declaraseră contra acestei deosebiri.

c) Școala Toscană fu de părere că, contravențiunea nu face parte din dreptul penal. (Ferri).

d) Germanii (Prof. Goldschmidt) gândiră că, e necesară existența a 2 coduri penale:

I. Cod penal pentru delicturi.

II. Cod penal administrativ.

Prima părere — clasică — pare a fi justă, de a deosebi delictul de contravențiune. Positivistii împotrivindu-se acestui lucru, au avut în vedere adevarul că, și'n procesul de contravențiune ca și'n cel penal e bine a se ține seamă de circumstanțe.

Școala Toscană susținând că, contravențiunea nu aparține dreptului penal, încearcă a demonstra că, din condamnarea pentru o contravențiune, nu decurge aceeași urmare, ca din condamnarea pentru crimă sau un delict comun.

Germanii, — adică fostul profesor de drept penal de la Universitatea din Berlin, — Goldschmidt — susținând că-i necesar a exista un cod penal administrativ, se pare că, a avut multă dreptate. La acest lucru, gândim că, dat fiind marele număr al contravențiunilor, se va ajunge cât de curând. Dar, nu numai că, se va ajunge la acest cod, dar nu-i exclus ca pentru contravențiuni, — ce aparțin mai mult asigurării unei administrațiuni bune — să se creeze instituțiuni noi, pentru a le judeca.

3. Contravențiunea nu se găsește arătată numai în codicele penal.

Cele mai multe contravențiuni sunt arătate de legi, supra-venite după C. P. —, de ordonanțele prefectilor de județ și poliție, de decizii ministeriale sau ordonanțele municipiilor (ori primăriilor).

E greu, ș'apoi fără folos, a studia în principii generale legile, ordonanțele, regulamentele sau deciziunile de mai sus, și-i mai folositor a vorbi de contravențiune, după ceea ce reprezintă în codul penal, în judecata penală.

În C. P. român în vigoare (1864—65) — la cartea III (art. 381—397) — găsim patru clase de contravențiuni.

Proiectul penal român din 1928 — cartea III, Tit. I (art. 585—592) împarte contravențiunile tot în 4 clase.

Iată art. 585 din proiectul de C. P.: — „Sunt contravențiuni faptele calificate atare prin:

1. *Legi*; 2. *Regulamente*; 3. *Deciziuni ministeriale*; 4. *Ordonanțele prefectilor de județ, precum și ale prefectilor de poliție*; 5. *Ordonanțele comunale*.

Pedeapsa prevăzută de codicile penal în vigoare în România — ne-o arată art. 381.

Pedepsele polițienesti sunt: 1. *Inchisoarea*; 2. *Amenda*; 3. *Confiscațiunea de oarecari lucruri ce se vor fi prins*.

În proiectul penal (1928) la art. 586, găsim: „Regulamentele, deciziunile și ordonanțele prevăzute la No. 2—5 din art. precedent¹⁾ sunt valabile numai dacă sunt emise pe baza unei legi, iar pedepsele stabilite, nu ar depăși pe cele fixate prin acest codice. Ele nu devin obligatorii, decât după cinci zile de la publicare. În cazuri mai urgente,

1) Adică art. 585, citat mai sus din proiectul C. P.

autoritatea în drept poate reduce acest termen la 24 ore. „Judecătorii nu pot să discute necesitatea sau oportunitatea regulamentelor, deciziunilor sau ordonanțelor“.

Prin urmare, pedepsele pentru contravențiuni date prin legi, regulamente, deciziuni ministeriale, prin ordonanțele prefectilor de județ, precum și cele date de prefectii de poliție sau cele prin ordonanțe comunale — nu pot fi depășite de cele arătate în codicele penal.

Cele patru clase de contravențiuni în actualul C. P. — În codul penal român în vigoare, ca și'n proiectul penal din 1928 (depus în parlament în ziua de 6 Aprilie 1928 la Senat și la 21 Martie 1928 la Cameră), contravențiunile sunt împărțite în 4 clase. Această diviziune o găsim și'n codicele penal italian în vigoare — (art. 434—498, cartea III).

În codul penal român în vigoare diviziunea în cele 4 clase de contravențiuni este aceasta:

I-ia clasă. — art. 385—388 — cuprinde contravențiunile pedepsite cu amendă dela 5 până la 10 lei (vezi art. 385), pentru acei cari nu-și mătură coșurile unde se află foc, cei cari dau puști contra ordinelor date de guvern, cei cari nu îngrijesc de ulițele sau locurile date în seama locuitorilor, cei cari împiedică circulația, cei cari nu se supun ordinilor de a dărâma zidurile proaste, cei cari în fața casei lor nu țin curățenie, cei cari nu-și vor omori omizile prin grădini, când ar exista dispozițiuni în sensul acesta, acei cari vor călca regulamentele făcute de lege sau puterea administrativă sau autoritatea administrativă sau autoritatea municipală; — acei cari în afară de cazuri de furtișag, vor mânca din fructele altuia, aceia cari vatămă holda altuia; acei cari în public își vor maltrata sau împovăra dobitoacele, etc.

Iată ce spune art. 387:

„Pedeaapsa închisorii de la o zi, până la două zile, se va putea aplica, pe lângă amendă, după circumstanțe în contra celor căzuți în contravențiunea prevăzută în alineatul 2 al art. 385 (Pen. francez 473). Reținem din acest articol — „după circumstanțe“.

Clasa II-a. de contravențiuni (art. 389—392) C. P. în vigoare arată (vezi art. 389) că, — se vor pedepsi cu amendă de la 10 până la 15 lei: birtașii, hangii, cărăușii, chirigii — acei cari n'au grajd de cai, dobitoace spre a alerga fără rost, acei cari vor așeza pe străzi, pe drumuri, pe piețe, etc. loterii, cei cari vor vinde băuturi prefăcute, acei cari vor lăsa să umble liberi furioșii (nebunii), acei cari vor arunca cu pietre, etc., pe casele altora, acei cari vor refaza ajutorul lor în caz de înecăciune, de foc, în caz de jefuiri, etc. — acei cari vor pune în vânzare, mâncare veche, poame crude etc.

Art. 390 spune: „Se va putea, după împrejurări, pronunța — afară de amendă și închisoarea până la 3 zile cel mult, la cazurile prevăzute de alinia-

tele 2, 3, 4, 7 și 9 ale art. 389 — Reținem din acest articol: „Se va putea după împrejurări“.

Clasa III-a, cuprinde contravențiunile prevăzute de art. 393—395 și sunt pedepsite (vezi art. 393) cu amendă dela 15 până la 25 lei.

Anume sunt contravențiunile trecute în această clasă: *actele cauzate cu voință*¹⁾ în paguba proprietății mișcătoare a altuia; actele ce vor cauza moarte sau răni dobitoacelor altuia, prin lăsarea fără pază de nebuni sau furioși, etc.

Vor fi la fel pedepsiți acei cari prin menținerea în bună stare a caselor — pricinuesc stricăciuni altora, acei cari astupă străzile, piețele sau locurile publice, acei cari vor avea dramuri sau măsuri mincinoase (în comerț), precum și orice întrebuițare de măsuri, prevăzute de legile în vigoare, brutarii, lumânării, măcelarii, cari vor vinde pâine, carne cu preț mai mare, decât cel hotărât și publicat, etc.

Reținem din alin. 1 dela art. 394 C. P. — : „*actele cauzate cu voință*“.

Clasa IV-a și ultima de contravențiuni cuprinde art. 396 (C. P.) pedepsite cu maximul amenzei de 25 lei și cu închisoarea dela o zi până la 15 zile.

Privesc contravențiunile din această clasă, dispozițiunile art. 238, alin. II²⁾ precum și faptul prevăzut de art. 300³⁾.

La acestea se mai adaugă aliniatul 3 al art. 396: — pentru aceia cari vor tăia lemne sau arbori dintr'o pădure, sau ocupa o altă proprietate streină, sau vor ridica cărbuni, precum și acei cari, fără a fi autorizați vor ridica de pe drumurile publice, brazde, pământuri sau pietriș, sau cari vor fi luat de pe locurile ce sunt proprietăți ale comunelor, pământuri sau alte materiale .

Contravențiunile în proiectul de C. P. 1928. — În proiectul de C. P. (1928) contravențiunile sunt împărțite tot în 4 clase:

În clasa I-a se găsesc aceleași contravențiuni prevăzute în actualul cod penal — la cari s'au mai adăugat și altele⁴⁾.

1) Vezi alin. 1 — de la art. 393 C. P. în vigoare.

2) Iată aliniatul II al art. 238:

„Răniile și lovirile cari n'au cauzat nici o boală, nici vre-o incapacitate de lucru și cari s'au urmat din certuri prin cârciumi, bălciumi, oboare și târguri, se pedepsesc ca contravențiuni“.

3) „Orice alte injurii sau expresiuni jicnitoare, fie chiar în public rostite, se vor pedepsi cu simple pedepse polițienesti“.

4) De pildă găsim în noul proiect penal la art. 589 aliniatele: 4, 14, 15, 17, 19, 20, 21, — pe cari le cităm:

4. Cei ce cu de la sine putere sting lămpile cari servesc la iluminatul public, ridică sau desființează aparatele sau semnele, altele decât cele arătate în alin. 2 destinate unui serviciu public.

14. Cei ce prin tragerea clopotelor sau prin orice alte semnale de pericol, știind că nu este nici un motiv serios de a face uz de ele, turbură liniștea cetățenilor, induc în eroare autoritățile, răspândind astfel știri false de pericol;

15. Părinții, tutorii și supraveghetorii, cari n'au întrebuițat în limitele prescrise de lege, dreptul lor de corecțiune casnică spre a împiedica de la vagabondare minorii mai mici de 16 ani, puși sub autoritatea, direcțiunea sau privegherea lor.

Pedeapsa în noul proiect (1928) e mai aspră:

Art. 589. — „Se vor pedepsi cu închisoare dela 10 zile până la o lună și amendă dela 200—2000 lei“ — în timp ce în actualul C. P. pedeapsa e de 5—10 lei.

În clasa II-a a contravențiilor noul proiect menține contravențiile din aceeași clasă din codul în vigoare — adăugând încă câteva (asupra publicității). Iarăși — și pentru contravențiunile prevăzute de această clasă, sunt pedepse mult mai aspre, în comparație cu C. P. în vigoare.

Art. 590 — zice că se vor pedepsi cu închisoare dela 15 zile la o lună și cu amendă dela 100—1000 lei, acele contravențiuni expuse în 29 aliniate ale unui articol (par cam multe aliniate, pentru un singur articol).

În clasa III-a sunt prevăzute 12 contravențiuni, pedepsite cu închisoare dela 1—5 zile și amendă dela 100—500 lei.

În clasa IV-a sunt arătate numai patru contravențiuni: cine strică sau murdărește garduri, ziduri de case sau la cimitire, grădini publice, etc. (vezi alin. I, art. 592); acel care face baie fără costum — într'un loc expus privirii publicului (art. 592, alin. 2); cel ce se arată în public într'o stare de beție ce provoacă scandalul public, precum și acela care cu intenție îmbată pe altul (alin. 3 acelaș articol) și acei cari nu îngroapă animalele sau pasărilor moarte, ci le aruncă în curte, strade, piețe sau maidanuri (alin. 4, — acelaș articol).

Aceste contravențiuni sunt pedepsite cu amendă dela 50 la 1500 lei și închisoare dela 1—15 zile.

(Va urma)

Petre Ionescu-Muscel
Doctor în Drept
dela Universitatea din Roma

În caz de recidivă se va aplica maximum pedepsei prevăzute de acest articol.

17. Lăcătușul sau orice alt meșter care fabricând chei sau passe-partouri (universale) le încredințează altor persoane, de cât celor ce au dreptul să se servească de ele. Dacă un astfel de passe-partout a fost sustras sau furat din pricina neglijenței lor, se va aplica maximum pedepsei prevăzute de acest articol

19. Conducătorii de automobile cari nu vor respecta viteza permisă și afișată vizibil de autoritățile comunelor prin cari trec sau circulă, precum și cei cari nu ar micșora viteza, sau nu vor opri când pe drumul public văd că apropierea vechiculului prodnce spaima animalelor de tracțiune, de călărie, fie înhămate sau conduse de persoane.

La a doua recidivă pe lângă pedeapsa convenită instanțele de judecată vor ridica inculpatului și dreptul de a mai conduce pe timp de 2 luni până la 1 an;

20. Proprietarii de automobile cari vor angaja conducători de mașini din acei cărora li s'a ridicat dreptul de a conduce și în timpul cât va dura interdicțiunea;

21. Conducătorii de autămobile cari atunci când străzile orașelor sunt pline de noroi și apă, nu conduc încet spre a feri pe pietoni și umplu pe aceștia de noroi.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I-a

Audiența dela 16 Octombrie 1928.

Președinția D-lui S. Tipei, consilier

Natan Boral și alții cu E. Catargi, Draga Zarifopol și alții.

PĂMÂNT RURAL. — NULITATEA VÂNZĂREI FĂCUTĂ CĂTRE UN STRĂIN.—DACĂ A TRAGE ȘI NULITATEA VÂNZĂREI FĂCUTĂ APO DE CĂTRE ACEL STRĂIN CĂTRE UN ROMÂN.—ART. 7 § 5 DIN CONSTITUȚIE CU MODIFICĂRILE DELA 1879.

DOBÂNZI.—VÂNZARE.—ANULARE.—DE CÂND ȘI IN CE MĂSURĂ TREBUE OBLIGAT VÂNZĂTORUL SĂ PLĂTEASCĂ DOBÂNDĂ LA SUMA PRIMITĂ DREPT PREȚ.—ART. 1088 COD. CIVIL.

VÂNZARE.—ANULAREA EI.—SPESELE VÂNZĂREI.—IN SARCINA CUI RĂMÂN.—ART. 1305 COD. CIVIL.

PĂMÂNT RURAL. — DACĂ STRĂINI POT EXECUTA CU PRIVIRE LA IMOBILELE RURALE VRE UN DREPT DE RETENȚIE.—ART. 18 DIN ACTUALA CONSTITUȚIE.

1° Dispozițiunile art. 7, § 5 din Constituția modificată la 1879 fiind de ordine publică, urmează că este izbită de nulitate nu numai înstrăinarea unui imobil rural, intervenită sub imperiul acelei Constituții, către un străin, ci și înstrăinarea pe care acesta ar face-o în urmă către un român, în virtutea principiului că nimeni nu poate transmite un drept pe care el însuși nu l'a putut dobândi.

2° Dispozițiunile art. 1088 cod. civil potrivit cărora dobânda legală datorită pentru obligațiile cari au de obiect o sumă de bani se datorează din ziua chemărei în judecată, nu se aplică și în cazul când anulându-se un act de vânzare, vânzătorul este obligat a restitui cumpărătorului suma primită drept preț, în care caz vânzătorul nu poate fi condamnat să plătească dobânzi la această sumă, de cât numai de la data și în măsura în care și el va pretinde fructele lucrului vândut dela cumpărător.

3° Dispozițiunile art. 1305 cod. civil după care speșele vânzării sunt în sarcina cumpărătorului, se aplică — în lipsă de stipulație contrară — atât în cazul când vânzarea efectuată rămâne valabilă, cât și în cazul când a fost constatată ca nulă.

4° Potrivit art. 18 din actuala Constituție, străinii neavând relativ la imobilele rurale decât numai dreptul la valoarea lor, urmează că ei nu pot exercita vre un drept de retenție asupra acestor imobile.

No. 2072.—Respins ca nefundat recursul făcut de către Natan Boral și alții în potrirea deciziunei Curții de Apel din Iași S. I, cu No. 184 din 7 Decembrie 1927 în proces cu Eugen Catargi, Draga Zarifopol și alții).

Curtea deliberând,

Având în vedere motivul II de casare în cuprinderea următoare:

„Violarea art. 7, § 5 din vechea Constituție și art.

1) A se vedea deciziunea Curții de Apel în „Dreptul“ No 25 din 3 Iulie 1928.

18 din noua Constituție, exces de putere, violarea art. 26 pr. accelerată și a dreptului de apărare“.

Considerând că dispozițiunea art. 7 par. 5 din Constituția modificată la 13 Octombrie 1879 — după care numai românii sau cei naturalizați români pot dobândi imobile rurale în România — fiind edictată într'un interes politic, economic și național, este de ordine publică și deci orice act făcut cu călcarea acestei dispozițiuni este izbit conform art. 5 c. civ. de o nulitate absolută și radicală; că această nulitate prezentând caracterul de ordine publică nu este susceptibilă de a fi acoperită sub nici o formă; — că prin urmare înstrăinarea unui imobil rural făcută sub imperiul Constituțiunii modificată la 1879, către o persoană care nu-i cetățean român, nefiind de natură a face ca imobilul rural să treacă în patrimoniul celui care nu-i român, — urmează că nici înstrăinarea imobilului pe care acesta ar face-o către un român nu poate fi valabilă, — dat fiind că nimeni nu poate transmite un drept ce nu-i aparține și pe care nu l'a putut dobândi;

Considerând că în speță e constatat că actul de vânzare al moșiei în chestiune către Natan Boral s'a încheiat sub imperiul Constituției modificată la 1879; că așa fiind și întrucât instanța de fond a constatat că Natan Boral nu-i cetățean român, — cu drept cuvânt a decis că vânzarea menționată este isbită de o nulitate absolută și că așa fiind nici intervenienții n'au putut deveni proprietarii acestei moșii, prin donațiunea făcută lor de Natan Boral, deși ei sunt cetățeni români; că procedând astfel, instanța de fond a făcut o justă aplicație a textului menționat din Constituție, pe care nu l'a violat;

Considerând că soluțiunea Curții de Apel menținându-se pe aceste considerațiuni, motivul II de casare urmează a se respinge fără a se mai discuta susținerea recurenților din acest motiv, cum că instanța de fond a considerat donațiunea făcută către intervenienți ca frauduloasă, fără a fi pus această chestiune în discuția părților.

Având în vedere că prin motivul V de casare recurenții pretind că judecând astfel Curtea de Apel a violat art. 1088 c. civ., deoarece conform acestui text de lege reclamanții intimați trebuiau obligați la plata procentelor dela cererea în judecată, și până la achitarea sumei primite din prețul vânzării, iar nu numai pe cei trei ani menționați.

Considerând că dispozițiunea art. 1088 c. civ., după care dobânda legală datorită pentru obligațiunile care au de obiect o sumă de bani, se datorează numai din ziua cererei în judecată, nu se aplică în cazul când prin anularea unui act de vânzare se naște pentru vânzător obligația de a plăti procente la suma primită drept preț și care urmează a fi restituită cumpărătorului, iar pentru cumpărător se naște obligația corelativă de a restitui fructele lucrului care a format obiectul acelei vânzări; că, în caz că cumpărătorul neputând reține și fructele lucrului vândut și în același timp să pretindă și dobânzile sumelor ce el a plătit drept preț,

urmează că în caz de anularea actelor de vindere-cumpărare, vânzătorul nu poate fi obligat la plata dobânzilor pentru suma primită ca preț, dela data introducerii acțiunii, conf. art. 1088 c. civ., ci numai dela data și în măsura în care și el va pretinde fructele locului vândut dela cumpărător;

Că așa fiind, și întrucât în speță prin cererea reconvențională recurenții înșiși au cerut, în cazul că ar fi obligați la restituirea fructelor, a se obliga intimații la plata de dobânzi pentru suma primită drept preț pentru același timp pentru care ei, recurenții, ar fi obligați la restituirea fructelor, urmează că cu drept cuvânt Curtea de Apel a obligat pe intimați a le plăti dobânzi numai pentru timpul de 3 ani pentru care recurenții au fost obligați la restituirea fructelor ;

Că, procedând astfel, instanța de fond n'a violat art. 1088 c. civ., și n'a comis nici un exces de putere, și deci și motivul V de casare e neintemeiat.

Având în vedere motivul VI de casare în cuprinderea următoare:

„Exces de putere, eroare gravă de fapt și greșită aplicațiune a art. 1305 cod. civil“.

Având în vedere că prin cererea reconvențională recurentul N. Boral a mai cerut a i se restitui speșele făcute cu ocazia cumpărării imobilului în chestiune.

Că, însă, Curtea de Apel a înlăturat această susținere, pe motiv că potrivit art. 1305 c. civ. taxele de timbru și înregistrare, plătite cu ocazia facerii actului de vânzare, urmează a fi plătite de cumpărător.

Având în vedere că prin acest motiv recurentul pretinde că Curtea a comis un exces de putere, eroare gravă de fapt și greșită aplicare a art. 1305.

Considerând că prin dispozițiunile art. 1305 c. civ., prin care se dispune că speșele vânzării sunt în sarcina cumpărătorului, în lipsă de stipulațiune contrarie, nu se face nici o distincțiune între cazul când vânzarea efectuată este valabilă și în cazul când, ca în specie, a fost constatată de nulă; că deci, în ambele cazuri plata speșelor vânzării cade în sarcina cumpărătorului în lipsă de stipulațiune contrarie;

Că așa fiind, și întru cât în speță nu s'a făcut dovada unei astfel de stipulațiuni, cu drept cuvânt Curtea a respins cererea recurentului cumpărător N. Boral de a-i restitui speșele vânzării menționate;

Că deci motivul VI de casare este neintemeiat.

Având în vedere motivul VII de casare în cuprinderea următoare:

„Dreptul de retențiune este admisibil sub singura condițiune și anume ca să existe un *debitum cum res junctum* indiferent dacă deținătorul este de bună sau de rea credință“, etc.

Având în vedere că — în ceea ce privește cererea recurenților de a se recunoaște lui N. Boral dreptul de retenție asupra zisei moșii — Curtea motivează că acest drept nu poate fi exercitat de N.

Boral de oarece potrivit art. 18 din noua Constituție acest drept nu poate fi exercitat asupra imobilelor rurale de către supușii străini cum este și N. Boral — străinii neavând de cât dreptul numai la valoarea acestor imobile .

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. IV-a

Audiența de la 27 Mai 1929

Președinția d-lui N. Hariton, consilier

Constantin D. Popescu cu Ministerul Public.

TRAFIC DE INFLUENȚĂ.—ELEMENTE CONSTITUTIVE.—ART. 146 COD PENAL.

Pentru ca un particular care a intervenit pe lângă un funcționar public, în schimbul unui dar sau folos oare-care, să fie pasibil de penalitatea prevăzută de art. 146 cod. penal, trebuie ca intervenția sa, să fi avut de obiect obținerea unui act ilegal, iar nu realizarea unui drept pe care acel pentru care a intervenit îl avea de la lege, de oare-ce dacă legiuitorul ar fi voit să pedepsească chiar și numai faptul intervenției pe lângă un funcționar public — indiferent de natura actului pentru care s'a intervenit — ar fi spus că se pedepsește în general, ori ce particular care în schimbul unui dar va interveni pe lângă un funcționar public, fără să condiționeze, după cum a făcut-o, această intervenție, de primirea unui dar sau folos „nelegitim“, sau ar fi arătat, după cum o face când e vorba de delictul prevăzut în art. 144 cod. penal, că există delict de mituire și atunci când e vorba de un act „fie și drept“.

No. 261.—Admis apelul făcut de către inculpatul Constantin D. Popescu în contra sentinței penale cu No. 4221/928 a Tribunalului Ilfov [S. III-a c. c. în proces cu Ministerul Public,

S'au ascultat D-nii avocați I. Gr. Periețeanu și I. Vasilescu-Valjean pentru inculpat și D-l Procuror C. Bossie în concluziuni pentru respingerea apelului.

Curtea,

Asupra apelului făcut de către Constantin D. Popescu în contra sentinței penale cu No. 4221/928, a Tribunalului Ilfov secția III-a Civ. Cor., prin care a fost condamnat la șapte luni închisoare corecțională în baza art. 146 cod. penal, și să plătească în folosul societății invalizilor, orfanilor și văduvelor de război, suma de 330.000 lei, făcând în cauză și aplicarea art. 60 cod. penal.

Având în vedere actele dela dosar, concluziunile D-lui Procuror General și apărarea făcută de apelant.

Având în vedere că Tribunalul pentru a face împotriva inculpatului C. D. Popescu aplicarea art. 146 c. penal, motivează: că în fapt se dovedește că acesta a cerut în numele său personal și a primit în chip direct dela inginerul Ailimcăi Mihail suma

de 250.000 lei, fără știrea Ministerului de Industrie, spre a interveni pe lângă acesta să aprobe vânzarea a 80 km. linie ferată îngustă din prada de războiu a statului, Cooperativei Tazlăul, act privitor la atributul acelui Minister; Că mai în urmă a mai cerut și luat încă 80.000 lei tot dela inginerul Ailimcăi fără știrea Directorului Industriei Mari, spre a interveni pe lângă această, pentru obținerea unui jurnal favorabil al Consiliului de Miniștrii; iar în drept, că art. 146 cod. penal, pedepsește pe oricare particular, care în chip direct sau indirect, va primi daruri sau alte foloase nelegitime, spre a interveni pe lângă vre-un funcționar public, spre a face sau nu face vre-un act din cele privitoare la atribuțiile acelui funcționar; că acest text își primește aplicarea indiferent dacă actul pentru a cărui înfăptuire a intervenit a fi legal sau ilegal.

Având în vedere că inculpatul susține că în ce privește primirea sumei de a doua în valoare de 80.000 lei, nu poate fi pasibil de nici o penalitate, de oarece la acea dată era avocat, după cum dovedește cu certificatul Baroului de Ilfov, și în această calitate era indrituit potrivit art. 35 din legea de organizare și unificarea corpului de avocați, să reprezinte pe particulari înaintea autorităților administrative; că, în tot cazul, atât pentru primirea sumei de 80.000 lei, cât și pentru primirea sumei de 250.000 lei, pe care a primit-o la o dată anterioară, când nu era avocat ci simplu particular, nu poate fi pasibil de penalitatea prevăzută de art. 146 cod. penal, de oarece acest text pedepsește numai atunci când intervenția pentru care s'a primit darul, a avut de obiect un act nelegal, nu și atunci când ca în cazul de față intervenția se făcea pentru îndeplinirea unui act permis de lege.

Considerând că chestiunea care urmează să fie rezolvată de Curte, este aceia de a se ști ce a voit legiuitorul să indice atunci când a cerut ca darurile sau foloasele să fie nelegitime.

Considerând că din moment ce legiuitorul a dispus prin art. 146 c. penal, că pentru ca un particular să fie pasibil de penalitatea prevăzută de acest text de lege, trebuie ca darul pe care l-a primit în scopul de a interveni pe lângă un funcționar public, să fi fost nelegitim, urmează dela sine că legiuitorul a avut în vedere că darul primit poate fi și legitim și în acest caz, penalitatea prevăzută de acest text de lege să nu mai fie aplicată.

Considerând că darul primit, numai atunci poate fi ca nelegitim, în sensul art. 146 cod. penal, când intervenția a avut de scop îndeplinirea unui act ilegal, căci atunci când prin intervenție s'a urmărit realizarea unui drept pe care cineva îl avea dela lege, nu se mai poate zice că darul a fost nelegitim, ci reprezintă în acest caz plata serviciilor prestate în îndeplinirea unui mandat salariat.

Considerând, că dacă legiuitorul, ar fi voit să pedepsească chiar și numai faptul de a se fi intervenit pe lângă un funcționar public — indiferent de natura actului care i s'ar fi cerut să'l facă, — și ar fi

înțeles ca nelegitim însuși darul care s'ar fi oferit unui particular, spre a face o intervenție de orice natură pe lângă un funcționar public, ar fi spus-o în mod general, că pedepsește pe orice particular care în schimbul unui dar, va interveni pe lângă un funcționar public, fără să fi simțit nevoia, să mai adaoge cuvintele: „*daruri sau foloase nelegitime*“ după cum a făcut-o în articolul 146 C. penal, ori ar fi arătat, după cum o face în art. 144 c. p., când spune că cel culpabil de delictul de mituire, este pasibil de pedeapsă și atunci când e vorba de un act „*fie și drept*“.

Că, deci, legiuitorul a avut în vedere în art. 146 cod. penal, intenția culpabilă a celui ce a primit darul sau anumite foloase, pentru a interveni în vederea unui act ilegal.

Că astfel fiind, pentru ca art. 146 cod. penal să poată fi aplicat, trebuie dovedit în fapt, că darul pe care un particular l-a pretins a fost obținut în vederea unei intervenții ilegale pe lângă un funcționar public și fără de care acel funcționar, n'ar fi făcut actul solicitat.

Având în vedere că în speță este necontestat în fapt că Ministerul de Industrie și Comerț, în baza unei decizii, luase dispoziția ca materialul vechi de căi ferate devenit pradă de război să fie vândut cu preferință cooperativelor ce trebuiau încurajate, astfel că acest material era în comerț și forma obiectul activității serviciului de lichidare a bunurilor inamice care funcționa pe lângă Ministerul de industrie și comerț.

Având în vedere că în această situațiune intervenția apelantului la Ministerul de industrie pentru ca să aprobe vânzarea a circa 80 klm. cale ferată îngustă și material rulant cooperativei pentru exploatare de păduri Tazlăul, având de scop un act legiuit și asupra căruia s'a pronunțat chiar și Consiliul de miniștri dându-i aprobarea, nu poate fi privită ca un trafic de influență pentru a cădea sub penalitatea articolului 146 cod. penal, ci constituie numai demersurile obicinuite, de multe ori anevoioase și necesitând o sârguitoare și persistentă stăruință spre aducerea la îndeplinire a mandatului pentru care apelantul era salariat.

Având în vedere că împrejurarea că suma primită de inculpat pentru îndeplinirea acestui mandat ar fi prea mare, nu poate face să reiasă că ea era prin aceasta și nelegitimă în sensul art. 146 c. penal, de oarece a decide astfel ar fi a se face ca sfera de aplicațiune a acestui text de lege să depindă după cuantumul sumei primite, ceea ce ar da naștere la arbitrar, ori nu aceasta a voit legiuitorul.

Că, de asemenea, nici împrejurarea că apelantul avea relațiuni cu diferite persoane politice nu dovedește că suma dată inculpatului apelant a fost în vederea exercitării unui trafic de influență, de oarece iarăși s'ar intra în domeniul arbitrariului aplicând art. 146 cod. penal după gradul și numărul de relațiuni pe care un particular l'ar avea în lumea politică.

Că, pentru toate aceste considerațiuni, Curtea găsește că apelantul inculpat Constantin Popescu nu poate fi făcut pasibil de delictul prevăzut de art. 146 c. penal și deci în baza art. 10 pr. penală, urmează a fi achitat.

Pentru aceste motive, redactate de D-I conșilier S. Rădulescu, admite apelul.

Semnați: *N. Hariton, S. Rădulescu, V. Bordeianu.*

TRIBUNALUL IALOMIȚA, SECȚIA I

Audtența dela 2 Mal 1929

Președinția D-lui Const. S. Burada, judecător de ședință

Toma Gr. Ionescu cu Dumeter Laios și alții

ORDONANȚE PREZIDENTALE. — APEL. — LEGEA ACCELERĂRII, — APLICAȚIUNE — ART. 66 BIS. PR. CIV.

În apelurile contra ordonanțelor prezidențiale date conform art. 66 bis din procedura civilă, dispozițiunile legii de procedură accelerată își au aplicațiune și urmează a fi îndeplinite.

Tribunalul,

Asupra chestiunii de principiu, dacă în apelurile contra ordonanțelor prezidențiale, date conform dispozițiunilor art. 66 bis pr. civ., se aplică sau nu formalitățile prevăzute de legea de procedură accelerată, din 19 Maiu 1925.

Având în vedere că după dispozițiunile art. 53 din legea de procedură accelerată, din 19 Maiu 1925 aceasta formează în materie civilă și comercială, de natură contencioasă, înaintea Tribunalelelor, ca primă instanță și ca instanță de apel și de recurs, precum și înaintea Curților de Apel, procedura de drept comun, pe întreg teritoriul țării.

Potrivit, însă, aliniatului *a*, de sub acest articol, această lege nu se aplică materiilor, pentru cari, prin legi, s'a instituit o procedură specială decât în măsura în care și sub regimul procedurilor anterioare, aceste legi se complectau prin dispozițiunile dreptului comun.

Că, într'adevăr, materia ordonanțelor prezidențiale este o materie specială, cu o procedură aparte și guvernată de principii deosebite, făurite de legiuitor pentru salvagardarea unor interese cu caracter urgent.

Că, este necontestat că procedura specială a ordonanțelor prezidențiale privește numai faza, când cererea este adresată președintelui Tribunalului, care este ținut să o rezolve.

Că, acestei prime faze, cu caracter grațios îi urmează cea de a doua, cu caracter contencios, în urma apelului pe care partea nemulțămătită îl poate face.

Considerând că această nouă fază n'a mai fost amănunțit reglementată de legiuitor, urmând ca să se aplice dispozițiunile dreptului comun, bine înțeles ancheta judiciară urmându-și un curs accelerat, impus de împrejurările urgenței cerută într'o asemenea materie.

Și atunci, conform principiului edictat de art. 53, al. *a* că, materiilor cu proceduri speciale, li se aplică dispozițiunile legii de procedură accelerată, numai în măsura, în care și sub regimul procedurilor anterioare, li se aplicau sau se complectau cu dispozițiunile drep-

tului comun, urmează că, în apelul contra ordonanțelor prezidențiale, date conform art. 66 bis. legea de procedură accelerată, din 19 Maiu 1925, își are aplicațiune și formalitățile prevăzute de această lege, trebuiesc strict împlinite și ritos păstrate.

Pentru aceste motive, redactate de D-I C. S. Burada, jude de ședință, dispune ca părțile să facă comunicările și întâmpinările prevăzute de legea accelerării.

Semnați: *Const. S. Burada, Tănasc R. Tănase.*

JUDECATORIA VOIENȘTI-IAȘI

Carte de Judecată No. 117.

Ședința publică dela 16 Iulie 1929

Președinția d-lui Tr. R. Scriban, judecător

Vas. I. Zaharia cu Z. I. Zaharia și alții.

TESTAMENT CONJUNCT.—CERERE DE REVOCARE—DACĂ ESTE ADMISIBILĂ IN LEGISLAȚIA STRĂINĂ. ART. 857. C. CIV.

Când două persoane testează prin același act către un terțiu, întreaga dispoziție testamentară este nulă, pe baza art. 857 c. civ., spre a se conserva intact principiul revocabilității testamentelor, testamentul conjunct împedcând voința de a se manifesta liber.

Judecata

Asupra acțiunii de față.

Având în vedere actele dela dosar și susținerile părților :

Văzând acțiunea înregistrată la No. 4843/929 prin care Vasile Zaharia din comuna Voinești dă în judecată pe Zamfira I. Zaharia, Maranda C. Doban și I. C. Tărnăuceanu, cu același domiciliu, pentru ca justiția să pronunțe anularea testamentului autentificat de această judecătorie sub No. 121/1928, pe motiv că două persoane—nu pot testa prin unul și același act ;

Considerând că, din examinarea testamentului se constată că soții Zamfirescu și Ioan Zaharia testează doi nepoți ai lor, fie căruia înparte bucăți separate de teren ;

Având în vedere că acțiunea o intentă fiul testatorului care e decedat ;

Având în vedere disp. art. 857 c. civ., după care 2 persoane nu pot testa unul în favoarea altuia sau către un terțiu prin același act.

Considerând că, atât doctrina cât și jurisprudența sunt de acord că nulitatea prevăzută de art. 854 c. civ. este absolută, testamentul trebuind să fie opera unei singure voinți, legea înțelegând să lase testatorului posibilitatea de a retracta până la finitul vieții sale,—din această cauză testamentul conjunctiv admis în dreptul roman, este prohibit — de codul civil, fiindcă caracterul reciproc apare ca o piedică la libera facultate de revocare a fiecărui testator, nefiind permis ca două persoane să'și contopească voințele într'un contract constituind un singur act juridic, testând în favoarea lor sau a altuia.

Că, ceiace permite legea este că două persoane își pot testa unul altuia fie și prin același act, trebuie însă ca — dispozițiile testamentare să fie distincte una de alta, spre a nu se atinge principiul revocabilității care trebuie să rămâe intact.

Pentru aceste motive, admite.

Judecător, *Traian |R. Scribian.*

NOTĂ. — Asupra testamentului conjunct vzzi *Matei Cantacuzino*, No. 470, p. 348, care spunc că nimis nu împedcă ca 2 persoane să-și facă reciproc testamentul unul în favoarea altuia sau să cuprindă în testament dispozițiuni care se completează sau se explică una pe alta, destul ca fie-care din ambele testamente, fie făcute în acelaș moment, fie chiar pe aceiaș hârtie, să constituie un act juridic distinct de cellalt.

Deci, art. 857 c. civ. regulează o chestiune de formă exterioară care dă la o nulitate absolută.

În acelaș senz, *Planiol et Ripert*, vol. 3, ed. 10, No. 2683 *Colln-Capitant*, ed. I, vol. III, p. 817, 836, 942 și jurisprudențele de sub art. 857 c. civ. în c. civil ad. de *Hamangiu-Georgean* Cât timp durează acțiunea în nulitate ?

Prescripția decenală este inaplicabilă la testamente, pentru că art. 1900 c. civ. privește materia contractelor și nu vizează decât convențiunile.—Prin urmare, acțiunea în nulitate durează 30 ani. (*Demolombe* vol. XXI, X No. 97 bis ; *Laurent*, vol. XIX, No. 26).

Testamentul nul poate fi ratificat de succesori testatorului i Există o prezumție de renunțare prin executarea voluntară a testamentului.—Principiul este exact, dar comportă dificultăți de fapt, zice *Planiol* (3 No. 2685), căci când e vorba de vicii de formă, nu e posibilă ratificarea tacită prin executarea totală or parțială, decât dacă succesorul a avut posibilitatea să examineze testamentul, adică a știut de viciile sale, confirmarea neputând exista decât din partea aceluia care cunoaște cauza nulității.

T. R. S.

JURISPRUDENȚA STRAINA

APEL IN MATERIE CIVILA.

(*Nulitatea apelului principal. — Apel subsecuent al altei părți. — Neadmisibilitate.*)

Un apel interjat, înainte de achiesare, contra unei hotărâri a primei instanțe, în formele și termenile fixate pentru apelul principal, este necesarmente admisibil.

Puțin importă că, fiind al doilea în dată, a fost precedat de un apel principal, pe care partea adversă l-a interjat în condițiuni ce-l fac nul sau inadmisibil.

Cas. fr. 5 Martie 1928.

Gar. Fal. 16 Mai 1928.

Bibliografie

„*Noua procedură accelerată*“, comentată și adnotată de *Em. Dan avocat*, care trebuia să apară în cursul unei August, va apare în primele zile ale unei Octombrie. Aceasta din cauză că în *Monitorul Oficial* n'a apărut încă sfârșitul desbaterilor din Camera deputaților, la această lege.